

Любен Иванов

Дъжд

Някога – много-много отдавна то беше човек. Беше сънувало странни сънища, тежки сънища, полу-кошмари – полу-мечти и това го беше отчуждило от тях. Имаше илюзии за пол и социална принадлежност, за потребности и липси, бе тласкано от сили на растеж, разцвет и упадък. Бе сковано от тяло и това сведено до минимум движение го бе тормозило дълго. Тялото му живееше под контрола на външни закономерности, които имаха почти неограничената власт да му налагат стереотипни модели, безсмислени и лениви, но какво, какво от това, след като можеше да се ИЗЯВЯВА.

Тогава-сега-някога то можеше да ВЪЗДЕЙСТВА физически на външния, толкова външен свят, че тази ФАНТАЗИЯ, тази сладка илюзия за същественост на изявата бе ПРИЕМАНА ОТ НЕГО ЗА РЕАЛНОСТ.

По това време то имаше спомени за отвъдното. Това го разколебаваше по-често, отколкото е нужно за един сън – онай странен миг, в който правиш нещото и в същото време се гледаш отстрани и се оценяваш, се бе запечатал толкова дълбоко в съзнанието му, че когато сънуваше сънищата на физическото си тяло, те имаха странния сладниково-бръждив привкус на отложена, но не отречена среща с истинската реалност. Беше тихо-тихо-гръмовно, като дъждовни капки в отворено око, което НЕ ИСКА да спре да вижда-ЧУВА дъжда. Едно разкошно, необяснимо усещане.

Беше толкова... обвързващо, че нямаше как да не породи нуждата от откъсване. И ето – тялото лежеше там – в онази илюзорна точка, а то се откъсна като въздишка и леко се промъкна през скованите от времето пространства в мястото с дифузна светлина, където има КАК да кажеш това, което си бил, а има и КОЙ да те чуе. Не точно. Да те приеме и приласкае.

Някои казваха, че тялото му е мъртво, но то не беше и знанието за чувството-насмешка го разтърси, докато минаваше с трептене нагоре вдясно назад към мястото на виолетовите сенки – едно трептене, което го нахъса – входът пропускаше само тесни ленти – вертикални, виолетово обагрени и трептящи в синхрон с входа, дълги-дълги и лепливи – едни доволни субстанции на съществото му, които знаеха, че ще се самосглобят ОТТАТЪК – във виолетовия здрач.

През някои врати се минава само със смях. Затова бе живяло – за да го научи.

Знаеше, че ще има и други уроци. Но падащият в очите дъжд... Той беше наградата.

– Някой да му затвори очите. Моля, моля ви, моля ви, нека някой да

му затвори очите!

КРАЙ

© Любен Иванов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/564>]